

DEEPAK
CHOPRA

De 13e
DISCIPEL

Een geheim dat de wereld kan doen veranderen

DEEPAK CHOPRA

De 13^e discipel

ROMAN

Uit het Engels vertaald door Ineke Vlug

INHOUD

DEEL EEN

De mysterieschool

7

DEEL TWEE

Het onzichtbare evangelie

131

NAWOORD

Het mysterie en jij

291

DEEL EEN

De mysterieschool

1

HET WAS EEN GRAUWE OCHTEND, KOUD EN BEWOLKT, IN DE weken vlak voor Kerstmis. Mare was net op weg naar haar werk toen haar mobieltje rinkelde. Het was haar moeder.

‘Zuster Margaret Thomas is net gestorven.’

‘Wie?’

De vraag klonk als een verward gemompel. Mare spoelde de laatste hap rijstwafel met frambozenjam weg met de drab van haar oploskoffie. De laatste vlokken lieten donkere vegen achter op de bodem van het kopje.

Ongeduldig antwoordde haar moeder: ‘Je tante Meg, de non. Ik ben totaal van slag.’

Het bleef even stil aan de lijn. Mare’s tante was heel lang buiten beeld geweest. ‘Mare, ben je daar?’ Zonder een antwoord af te wachten, ging haar moeder verder: ‘Het klooster wil me niet vertellen hoe ze is gestorven. Het enige wat ze zeiden was dat ze niet meer onder ons was. Dood? Meg was nauwelijks vijftig. Ik wil dat jij erheen gaat.’

‘Waarom gaat u zelf niet?’

Om allerlei redenen was Mare niet zo op haar moeder gesteld. Een daarvan was dat ze graag bevelen uitdeelde, het liefst onbeduidende en zinloze. Alsof ze haar dochter eigenlijk niet los kon laten.

De stem aan de telefoon klonk opeens flemend. ‘Je weet dat ik bang ben voor nonnen.’

‘Meg was uw zus.’

‘Doe niet zo raar. Ik ben bang voor de andere nonnen natuurlijk. Het zijn net enge pinguïns. Onderteken maar iets, dan geven ze het lichaam wel vrij. Wij zijn de enigen die ze heeft – had.’ Haar moeder begon zacht te huilen. ‘Breng mijn lieve zus thuis. Denk je dat je dat gaat lukken?’

Omdat niemand het in geen jaren over tante Meg had gehad, klonk ‘lieve zus’ nogal onoprecht. Maar het baantje waarnaar Mare op weg was, was maar tijdelijk, dus was het geen enkel probleem om zich ziek te melden.

‘Ik zal mijn best doen’, zei ze.

Niet veel later reed ze over de snelweg naar het westen, met een half oor luisterend naar een album van James Taylor dat twintig jaar geleden was uitgekomen, zo’n beetje de tijd van de geboorte van haar krakkemikkige Honda. De Grote Recessie had een carrière in de kiem gesmoord waarvoor Mare in feite nog niet eens had gekozen. Zoals veel van haar generatiegenoten zwalkte ze doelloos rond, van maand tot maand vrezend dat ze weer bij haar ouders moest intrekken. Wat inhield dat ze tussen hen zou moeten kiezen. Haar moeder was na de scheiding in het oude huis blijven wonen. Haar vader was met zijn nieuwe vrouw naar Pittsburgh verhuisd en vergat nooit met Kerstmis en op verjaardagen te bellen. Nou ja, bijna nooit.

Ze bekeek zichzelf snel in de achteruitkijkspiegel en zag een vuurrode veeg slordig aangebrachte lippenstift. Waarom dacht ze toch dat nonnen van vrouwen met make-up hielden?

Voor tante Meg ervandoor was gegaan naar het klooster droeg ze altijd een verbijsterende kleur lippenstift, diep bordeauxrood, die tegen haar blanke Ierse huid afstak als een druppel wijn op een linnen tafelkleed. Meg was onmiskenbaar een schoonheid. Ze had hoge jukbeenderen en die elegante McGeary-neus, het

kenmerk waar de familie zo prat op ging. Er was geen specifieke reden waarom ze een 'oude vrijster' was geworden, (Meg bezigde graag de term 'oude vrijster', omdat die zo heerlijk ouderwets en politiek incorrect was.) Mannen kwamen en gingen in haar leven. 'Maak je geen zorgen, ik heb genoeg kansen gehad', zei ze zuur.

In haar tijd bezocht ze zelfs single cafés. 'Nare plekken', zei Meg. 'Dodelijk voor je ziel.'

Niemand kon zich herinneren dat ze nou zo opvallend vroom was geweest. Daarom was het als een verrassing gekomen, en bepaald geen aangename, toen Tante Meg op de rijpe leeftijd van veertig jaar opeens had aangekondigd dat ze non ging worden. Ze was haar familierol van oudste ongetrouwde zus beu. Ze wilde niet langer oproepbaar zijn als kinderoppas, bij ziekte automatisch inzetbaar zijn voor huishoudelijke taken en de boodschappen, naar nichten moeten luisteren die over hun vriendjes roddelden, dan opeens stopten en zeiden: 'Neem me niet kwalijk, tante Meg. We kunnen het ook over iets anders hebben.'

De familie had zich schuldig gevoeld bij haar aankondiging dat ze zich had aangemeld als novice. Een knagend schuldgevoel in de zin van: wat hebben we verkeerd gedaan? Mare's grootmoeder was twee jaar daarvoor aan maagkanker overleden. Als haar grootmoeder er al ooit sterke religieuze overtuigingen op na had gehouden, dan hadden maandenlange ondraaglijke pijn die wel weggevaagd. Toen haar einde naderde, vroeg ze niet om pastoor Riley, al sputterde ze evenmin tegen toen hij in haar ziekenkamer verscheen. Gedrogeerd door de morfine was ze zich nauwelijks bewust van het water en de wijn toen hij haar hoofd van het kussen tilde voor de laatste sacramenten. Ze wisten geen van allen of ze blij moesten zijn dat oma het niet meer had meegemaakt dat een van de meisjes McGearry de sluier aannam.

Mare's grootvader had zich na het overlijden van zijn vrouw in eenzame rouw gedompeld. Hij trok zich in zijn huis terug en weigerde tot lang na zonsondergang het licht aan te doen. Elke zaterdag maaide hij het gras, maar het onkruid in de achtertuin tierde welig, als een vervloekt woud dat een somber kasteel bewaakte. Toen Meg zich meldde om te vertellen dat ze in het klooster ging, werd hij levendiger dan hij in maanden was geweest.

‘Geef jezelf niet weg. Je bent nog steeds aantrekkelijk, Meg. Menig man zou er wat voor overhebben om je te kunnen krijgen.’

‘Doe niet zo onnozel’, was Megs blozende reactie. Ze kustte hem boven op het hoofd. ‘Maar toch bedankt.’

Uiteindelijk schokte ze iedereen door op een nacht gewoon te verdwijnen en in te treden bij een strenge karmelieter orde die volkomen afgezonderd van de wereld leefde. Ze werd niet zo'n moderne non die in burgerkleding over straat liep en in de supermarkt rucola kocht. Toen de deuren van het klooster zich eenmaal achter Meg hadden gesloten, zag niemand haar ooit weer. Haar appartement bleef onbewoond achter, gemeubileerd en al, geduldig wachtend op een terugkeer die nooit zou plaatsvinden. Haar jurken hingen keurig in de kast, straalden het desolate uit van dingen die nutteloos waren geworden.

Mare was achttien toen haar tante deze verdwyntruc uithaalde. ‘De vlucht naar Egypte’ noemde haar moeder het bitter en verongelijkt. ‘Zonder een echt afscheid.’

Ondanks het feit dat ze een grote familie waren, bleef het gat dat Meg erin had geslagen voelbaar. Het had bijna iets duisters dat ze in geen tien jaar ooit had geschreven of gebeld. Ze hadden niets meer vernomen, tot Mare's moeder het bericht had gekregen dat zuster Margaret Thomas, de geest van iemand die ze hadden gekend, niet meer onder hen was.

Het klooster lag afgelegen en stond niet in het telefoonboek, maar de gps wist het te vinden. ‘Over driehonderd meter naar

links', was het advies van de stem. Mare nam de afslag; na nog eens zeshonderd meter door een dichtbegroeid bos van sparren en berken minderde ze vaart. Het kloosterterrein werd afgeschermd door een hoge smeedijzeren omheining. De weg eindigde bij een poort die door een verlaten wachthuisje werd geflankeerd. Er was een roestige intercom zodat bezoekers zich konden melden.

Mare realiseerde zich dat ze in een lastig parket zat. Hoe zeg je dat je een lijk komt bezoeken? Ze verhief haar stem, alsof de intercom misschien doof was.

'Ik kom voor zuster Margaret Thomas. Ik ben haar nicht.'

Geen reactie, zelfs geen gekraak van de intercom. Een moment verstreek, en Mare overwoog al om om te keren. Toen zwaaide de ijzeren poort met een klik langzaam open. Ze reed erdoor.

In de verte stond een landhuis van rode baksteen, mistroostig victoriaans onder de grijze lucht. De banden van de oude Honda knarsten op het grind. Mare werd steeds zenuwachtiger, haar gedachten schoten naar Dickens en wezen die niet genoeg pap te eten kregen. Het landhuis was de echte wees, gered door de kerk nadat het was vervallen tot een statige bouwval.

Terwijl Mare over de lange oprijlaan naar het klooster reed, overdacht ze weer wat haar te doen stond. Het bos langs de weg was dichtbegroeid, maar het terrein dat aan het landhuis grensde was begaanbaar. De fontein en struiken die er ooit hadden staan pronken waren weggehaald. Het pand was waarschijnlijk gebouwd door een meedogenloze tycoon in een tijd dat zulke immense steenklompen 'zomeroprekjes' waren, bereikbaar via een privéspoorlijn.

Ze parkeerde haar auto aan het eind van de oprijlaan en liep naar de voordeur. Naast de deurbel hing een bord met daarop in een streng handschrift: 'Tussen de vespers en de terts wordt stilte in acht genomen. Niet storen.'

Terts? Mare kon zich niet herinneren welk huiveringwekkend vroeg tijdstip van de ochtend dat was – ze rilde toen ze zich voorstelde hoe de ongeschoeide boetvaardige voeten van de nonnen voor het ochtendgloren de koude stenen vloeren raakten. Ze belde aan. Na een aarzelend moment werd ze automatisch binnengelaten, even anoniem als bij de toegangspoort. Behoedzaam liep ze naar binnen en liet ze haar ogen wennen aan het plotseling afgenomen licht. Ze bevond zich in een ruime hal. In een muur was een nis met een beeld van de Maagd. Recht voor haar versperde een stevig metalen traliehek, verdeeld in tien centimeter grote vierkantjes, haar de weg. Bezoekers konden door de openingen naar de bewoners gluren zonder te dichtbij te komen. Het had het effect van een kruising tussen een dierentuin en een gevangenis.

In dit geval was er niemand om naar te gluren. Mare ging zitten op een krakkemikkige stoel voor bezoekers, met een doorgezakte rieten zitting en wachtte af. Ze begon zich al zorgen te maken dat er een non aan zou komen stuiven om haar uit te foeteren dat ze na groep zeven was gestopt met godsdienstlessen, alsof iedere zuster in de omgeving van dat vergrijp op de hoogte was. Ze keek naar de monumentale trap aan de andere kant van het traliehek. Toen het gebouw nog het landelijke toevluchtsoord voor de rijken was, had die trap de hoge hakken gevoeld van in satijnen gewaden geklede debutantes die omlaag huppelden naar hun beaus, dacht ze dromerig.

Nog meer tijd verstreek. De stilte was griezelig en niet van deze tijd. De orde van de karmelieten is een niet-wereldlijke orde, uitsluitend gewijd aan de regel ‘bid en werk’. Mare had er een YouTube-filmpje over gevonden. De nonnen in het filmpje glimlachten veel. Ze begroetten de interviewer vanachter een metalen rasterwerk, zoals dat waar Mare nu bij zat. De brutale interviewer vroeg: ‘Hoelang zit u al achter de tralies?’ De non

lachte. Zij vonden natuurlijk dat ze aan de goede kant van de tralies leefden.

Mare keek op haar horloge. Ze was nog geen vijf minuten binnen. Laten we dit snel afhandelen, dacht ze. Hoe triest ook, het had geen zin om zich Meg voor de geest te halen zoals ze ooit was geweest.

Eindelijk klonk er een zacht tikkend geluid van een non die de trap afdaalde – langzaam, niet stuivend – en over een brede marmeren vloer op Mare afliep. Ze was niet veel ouder dan twintig. Mare had gelezen dat kloosters maar met moeite nieuwe gegadigden konden vinden en gestaag vergrijsden. De dood dunde de gelederen uit.

‘Neem me niet kwalijk dat ik u heb laten wachten’, verontschuldigde de jonge non zich met een verlegen glimlach. Ze leek niet van het uitfoeterende soort. Ze rook vaag naar waspoeder en bleekmiddel. Haar kleine handen waren rood en rauw van het boenen; toen Mare ernaar keek, verstopte ze ze in de mouwen van haar habijt. Mare weerstond de neiging een kruisje te slaan.

‘Ik kom vanwege zuster Margaret Thomas’, zei ze. Van de zenuwen praatte ze te hard, zodat haar stem door de grote lege ruimte weergalmde.

‘Aha’, zei de jonge non. Ze had een Zuid-Amerikaans uiterlijk en sprak met een accent. Ze glimlachte nu niet meer.

‘Ik ben haar nicht’, voegde Mare eraan toe.

‘Juist.’

De zuster wendde haar ogen af. Haar gezicht, omsloten door een bruin-witte kap, bleef vriendelijk, maar het gaf niets prijs.

Mare schraapte haar keel. ‘Ik ken uw procedures niet bij een overlijden. Het kwam nogal onverwacht, het was een schok.’

‘Wat bedoelt u?’ De zuster leek oprecht verward.

‘Weet u het niet? We kregen telefonisch bericht dat zuster Margaret Thomas, mijn tante, niet meer onder ons is. Ik ben

hier om het lichaam op te vragen. Dus als ik papieren moet tekenen, en als u het telefoonnummer van een plaatselijke begrafenisonderneming hebt...' Mare's stem stierf weg.

Nu leek de zuster te schrikken. Het vage roze van haar zachte wangen verbleekte plotseling. 'Dat is onmogelijk. Weet u -'

Mare onderbrak haar. 'U kunt haar niet houden zonder de autoriteiten in te lichten.'

'Wat? Laat me even uitspreken.' In een bedde om geduld stak de jonge non beide handen omhoog.

Mare kreeg opeens argwaan. 'U hebt het recht niet om haar zomaar onder de grond te stoppen. Hoe is ze trouwens gestorven?' Mare probeerde verontwaardigd te klinken, maar opeens begon ze te twijfelen. Misschien was het klooster wettelijk gerechtigd om te doen wat ze wilden met overleden ordeleden.

De zuster wrong haar handen. 'Alstublieft, schei uit. Uw tante is hier niet meer. Ze is weg. Dit is één groot misverstand.'

Opeens ging Mare een licht op. 'Mijn moeder ging ervan uit dat "niet meer onder ons" hetzelfde betekende als "dood".'

'Nee. Gisteren verscheen zuster Margaret Thomas niet bij de terts, en haar kamer was leeg. We waren heel ongerust. We hebben een bericht achtergelaten op het enige contactnummer in het bestand. Ons contact met de buitenwereld is minimaal. Dat is de regel waarnaar we leven. Bent u katholiek?'

Mare knikte. Ze had een belachelijk figuur geslagen en begon een verontschuldiging te mompelen, maar de jonge non ging verder, nu met een sterker accent. Het kostte haar zichtbaar moeite om niet emotioneel te worden.

'Margaret Thomas was onze zuster. Ze behoorde toe aan Christus, niet aan haar familie. Maar wanneer een zuster opeens niet voor de gebeden verschijnt en haar kamer verlaten is, *Dios mio*, we voelden ons verplicht iemand in te lichten.'

'Dus ze is gewoon vertrokken en u weet niet waar ze naartoe is gegaan?'

‘Precies. Vergeef ons. We wilden u niet kwetsen.’

‘Goed. Er valt niets te vergeven.’ Mare wilde de zuster geruststellen, die heel kwetsbaar leek in haar zelfgesponnen bruine habijt en met haar ruwe, rode handen. Maar ze was ook nieuwsgierig.

‘Nog een ding. Mag ik haar kamer zien?’

‘Lieve help. Ik ben bang dat dat niet gaat lukken.’ De zuster kon haar gejaagdheid niet verbergen en draaide zich plotseling om om weg te gaan. Hoe zwaar het haar ook viel, regels waren regels. Niemand kwam voorbij het traliehek.

Mare riep haar na: ‘En haar persoonlijke spullen dan? Als ze iets heeft achtergelaten, eis ik dat op. U zei dat u me niet wilde kwetsen.’

Het voelde manipulatief om de jonge vrouw met haar eigen woorden om de oren te slaan, maar Mare wist dat haar moeder geen genoeg zou nemen met ‘Ze is weg’. Eén verdwijntruc van tante Meg was de grens.

De zuster draaide zich niet meer om. ‘Wacht hier’, mompelde ze.

Ze snelde naar boven en weer werd het stil in de grote hal. Even later verscheen er een nieuwe non op de brede trap die, in Mare’s ogen, opeens veel weg had van een rekwisiet uit een Hollywoodfilm, uitsluitend bestemd voor grootse entrees. De nieuwe non was ouder, misschien zeventig, en het habijt dat haar als een bruine cocon van kop tot teen verborg, kon haar jichtige loopje niet camoufleren. Ze leek wat wankel door de zware kartonnen doos die ze in haar handen droeg. De oude non kwam over de marmeren vloer naar het traliehek aangesloft en knikte naar een opening aan de zijkant. Hij was precies groot genoeg om de kartonnen doos door te schuiven.

‘Ik ben bang dat dit alles is’, zei de oude non. Ze hijgde een beetje, haar bovenlip was vochtig van de inspanning. Net als de jonge zuster stelde ze zichzelf niet voor. Ze hield haar ogen

neergeslagen toen Mare erin probeerde te kijken. In tegenstelling tot de jonge zuster, straalde ze geen greintje medeleven uit.

Mare mompelde een bedankje, maar de oude non had zich al omgedraaid.

Het werd tijd om deze sinistere plek te verlaten. Mare tilde de doos op, die was dichtgetaped met een paar lagen plakband. Hoewel het pakket dertig bij dertig centimeter groot was, leek het een loden gewicht te bevatten. Op de plek van het label zat een witte envelop vastgeplakt.

Toen Mare weer buiten stond in het grijze licht en ze de frisse winterlucht opsnoof, werd haar hoofd geleidelijk helder. Bij elke stap die ze richting haar auto zette, voelde ze zich iets minder wazig, alsof ze bijkwam uit een bedwelmende middeleeuwse betovering. Haar hand lag al op de inmiddels met sneeuwvlokken bestoven hendel van het portier voor ze zich realiseerde welke vragen ze allemaal niet had gesteld.

Ze was niets wijzer geworden over haar tantes laatste dagen in het klooster. Was ze ziek of gezond geweest bij haar vertrek uit het klooster? Was ze gepikeerd geweest? Waren er tekenen die duiden op psychische stoornissen? Mare had wel eens iets gelezen over oude monniken die tientallen jaren van stilte verbraken, en die uiteindelijk waanzinnig bleken te zijn en vanwege hun fixatie op God hopeloos psychotisch waren geworden.

Opeens kreeg ze last van haar polsen door het torsen van het zware pakket. Ze stapte in de auto en zette het naast zich op de passagiersplaats. De sneeuw viel nu in zulke dikke vlokken dat de voorruit helemaal besneeuwd was. De binnenkant van de auto was in een schemerige grot veranderd. Ze zette de ruitenwissers aan en luisterde even op de radio naar de weersverwachting. Het weerbericht van die ochtend voorspelde aan het eind van de dag een sneeuwstorm. Het was nu nog geen twee uur. De sneeuwstorm was vroeg begonnen.

Omdat de winterbanden versleten waren, wilde Mare zo snel mogelijk naar de snelweg terug, maar ze kon alleen maar niets zien naar de hypnotiserende bewegingen van de ruitenwissers staren. Vervolgens werd haar blik naar het pakketje getrokken, als naar een voorwerp van verwondering. Eigenlijk was haar grootvader de aangewezen persoon het te openen, aangezien Meg zijn dochter was en hij de naaste familie. Maar nu zag Mare dat de envelop die er opgeplakt zat niet onbeschreven was. In een fijn, puntig handschrift stond erop gekrabbeld:

Voor Jou

Wie was die 'jou'? De zusters hadden zich blijkbaar geen van allen aangesproken gevoeld, anders hadden ze het pakje wel geopend. Als Mare niet was komen opdagen, was de doos misschien wel eeuwig verzegeld en ongeopend gebleven. Had tante Meg voorzien dat die 'jou' zeker zou komen? Mare reikte opzij en trok de envelop los, die met een stuk plakband op het pakketje zat vastgeplakt. Niemand kon haar verbieden even stiekem te kijken.

Er zat een scherp gevouwen briefje in. Voorzichtig opende ze het en las ze wat er in hetzelfde puntige handschrift geschreven stond.

Hallo Mare,

*Dit behoort toe aan de dertiende discipel. Volg het
waarheen het je leidt.*

De jouwe in Christus,

Meg